Cain și Abel

Este cumva impresionantă simplitatea acelor epoci patriarhale descrise în cartea Geneza. Un frate spunea că în Geneza este descrisă în limbaj simbolic toată evoluția omenirii, tot planul lui Dumnezeu. Și, cum apostolul Pavel, referindu-se la evenimente din istoria Vechiului Testament, spunea că „toate acestea li se întâmplau ca pilde şi au fost scrise pentru avertizarea noastră, peste care au ajuns sfârşiturile veacurilor“ (1 Corinteni 10:11), am găsit potrivit să mă rog să capăt lumină cu privire la ceea ce este valabil pentru noi ca învățătură din aceste evenimente care sunt atât de departe de timpurile în care trăim, având o cultură atât de diferită. În capitolul 4 din Geneza citim: „Adam a cunoscut pe Eva, soţia sa; şi ea a rămas însărcinată şi a născut pe Caind; şi a zis: «Am dobândit un om de la Domnul»“ (4:1). Trebuie că Adam și Eva se gândeau la promisiunea lui Dumnezeu cu privire la sămânța femeii, care va zdrobi capul șarpelui și așa va înlătura blestemul care era urmarea păcatului pe care îl comiseseră prin neascultarea de Dumnezeu. Ei sperau că acea promisiune avea să se împlinească chiar prin acel fiu. Și era oare rău că aveau acea speranță? Sigur că nu! Cu toate acestea ei nu știau și nici nu aveau cum să știe că acea sământă urma să vină la poate ceva mai bine de patru mii de ani după aceea, fiind vorba de Domnul Isus Hristos. Este oare ceva rău să speri în împlinirea mai curând a promisiunilor lui Dumnezeu? Și apostolul Pavel le scria credincioșilor din Tesalonic: „Spunem aceasta prin Cuvântul Domnului, că noi, cei vii, care rămânem până la venirea Domnului, nu o vom lua nicidecum înaintea celor care au adormit; pentru că Domnul Însuşi, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, va coborî din cer; şi întâi vor învia cei morţi† în Hristos; apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiţi în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh: şi astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul“ (1 Tesaloniceni 4:15-18). Iată deci că apostolul se includea pe sine însuși printre cei vii care se aștepta să fie luați de pe pământ de Domnul Isus la venirea lui. Și știm că au trecut aproape două mii de ani de când a scris apostolul aceste lucruri și că, de atunci, a murit nu numai toată generația apostolului Pavel ci și multe alte generații. Unii ar spune că s-a înșelat amarnic. Dar Domnul nu a dat un termen fix pentru împlinirea promisiunilor sale, deși, nouă, oamenilor, care ne simțim sub presiunea timpului, nu ne convine deloc această chestiune și vrem ca proiectele noastre să se realizeze la timpul stabilit și nu cumva vreun proiect de-al nostru să depășească timpul și bugetul pe care noi i l-am alocat. Dar avem a face cu un Dumnezeu atotputernic și infinit, care nu este în nici un caz sub presiunea timpului, care Se definește pe Sine Însuși ca „Eu Sunt“ (Iahve) și „cheamă cele care nu sunt ca şi cum ar fi“, pentru care „o mie de ani ... sunt ca ziua de ieri, care a trecut, şi ca o strajă în noapte“ (Psalm 90:4), la care nu există „ofertă în limita stocului“, cum vedem la promoțiile din magazinele noastre, și la care nelimitat este chiar nelimitat. Și El a hotărât ca promisiunea să se împlinească deplin mai târziu decât am dori noi, cei care suntem sub presiunea timpului, tocmai pentru ca, în acest timp îndelung să se poată demonstra pe deplin ce este păcatul, ce este carnea păcătoasă și cât de plin de îndurare și de dragoste este El față de cei care nu nici un titlu pentru a primi ceva bun de la El. După cum știm, toate speranțele lui Adam și ale Evei legate de faptul că omul – Cain – pe care l-au căpătat ei va zdrobi capul șarpelui s-au spulberat destul de curând.

După aceea citim: „Şi a mai născut şi pe fratele său Abel“. Nu ni se spune la cât timp după Cain s-a născut Abel. Dar numele Abel, care are semnificație „suflare“ sau „deșertăciune“ parcă ne-ar spune că speranța lui Adam și a Evei cu privire la Cain scăzuse deja, iar cu privire la acest al doilea fiu al lor ei nu aveau mai mari speranțe și nu li se părea a fi mai bun decât primul. Și în această istorie se verifică ceea ce a spus, cu mii de ani după aceea, apostolul Pavel: „Dar întâi nu este cel spiritual, ci cel naturale; apoi cel spiritual“ (1 Corinteni 15:46). Această scădere a speranței, nu seamănă oare mult prea bine cu ceea ce s-a întâmplat, atât de des la noi, cei care L-am primit pe Isus ca Mântuitor și Domn de mai mult timp? Cum eram noi plini de speranțe și de elan și gândind la lucrări mărețe când eram de curând convertiți, iar, apoi, după un timp, nu am ajuns oare la un fel de rutină, de obișnuință cu lucrurile lumești de zi cu zi și nu tocmai de plini de dor pentru Domnul?

În continuare, în Geneza, citim: „După un timp, Cain a adus un dar Domnului din roadele ogorului“. Și atât despre jertfa lui Cain. Nimic mai mult. Nu ni se spune ce așteptări avea Cain aducând acea jertfă. Și nici nu ni se spune că s-a întâmplat ceva imediat după ce el a adus jertfa. De unde putem înțelege că jertfa pe care a adus-o el nu a avut nici un efect. Era oare rău ceea ce a făcut el? Doar el a adus din roadele pământului muncit „cu sudoarea frunții“, așa cum îi spusese Dumnezeu lui Adam că urma să fie nevoit să facă. Sigur că nu era nimic rău în faptul că a făcut ceea ce era dator să facă, dar în nici un caz nu se cuvenea să se aștepte la laude pentru aceasta. Domnul Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Şi voi, când veţi face toate cele poruncite vouă, spuneţi: «Suntem nişte robi nevrednici; am făcut ce eram datori să facem»“ (Luca 17:10). Și nu se întâmplă oare ca mulți oameni religioși să facă multe eforturi pentru a-l aduce ceva lui Dumnezeu și, cu toate acestea, nu se pot observa nici un fel de efecte, după cum nu ni se spune că s-ar fi putut observa ceva după ce Cain și-a adus jertfa?

Abia după jertfa adusă de Abel putem vedea niște efecte. Și ce efecte! Dar, de ce oare ni se spune că „Domnul a privit la Abel şi la darul său“? Cu ce să fie mai bun darul lui Abel decât cel al lui Cain. Și Abel a adus tot din rezultatele muncii lui, cu diferența că Abel era păstor pe când Cain lucra pământul, adică făcea exact ceea ce îi poruncise Dumnezeu să facă! Singura explicație logică este aceea că Abel a luat aminte la faptul că „Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam şi soţiei sale îmbrăcăminte de piele şi i-a îmbrăcat“ (Geneza 3:21). Adică a reținut faptul că problema goliciunii omului, care îl făcea să nu poată sta înaintea lui Dumnezeu nu a putut fi rezolvată cu șorțuri din frunze de smochin, făcute după priceperea omului, ci prin moartea unui animal. Iar acea moarte prefigura moartea Domnului Isus. Astfel, apostolul Pavel îi îndemna pe creștinii de la Roma: „Îmbrăcaţi-vă în Domnul Isus Hristos“ (Romani 13:14), pentru că nu există alt mijloc pentru ca un om să poată fi primit de Dumnezeu. Abel deci, jertfind „din cele întâi-născute ale oilor lui şi din grăsimea lor“ nu a făcut nimic altceva decât să se inspire din ceea ce a făcut Dumnezeu, devenind un imitator al lui Dumnezeu, așa cum apostolul Pavel îi îndemna pe creștinii de la Efes: „Fiţi deci imitatori ai lui Dumnezeu, ca nişte copii preaiubiţi“ (Efeseni 5:1). Și așa se face că Scriptura ne spune că „Domnul a privit la Abel şi la darul său“.

După care ne spune: „Iar la Cain şi la darul său n-a privit. Şi Cain s-a mâniat foarte tare şi faţa i s-a posomorât". Cum anume să fi știut Cain că „Domnul a privit la Abel şi la darul său"? Era oare posibil ca acest om să privească fața lui Dumnezeu? Doar Adam și Eva au căutat să se ascundă de Dumnezeu printre pomii din grădină. Iar apoi, cu mult mai târziu, Domnul l-a spus lui Moise: „Voi face să treacă toată bunătatea Mea pe dinaintea feţei tale şi voi vesti Numele Domnului înaintea ta ... Şi a zis: «Tu nu-Mi poţi vedea faţa, pentru că omul nu poate să Mă vadă şi să trăiască»". Ce anume a putut vedea Cain care să-l facă să se mânie? Cred că a putut doar să-l vadă pe Abel și să vadă efectele pe care le-a avut asupra lui Abel jertfa pe care acesta o adusese. Sau ce altceva credeți că ar fi putut vedea el? Și ce a văzut la Abel? Scriptura nu ne spune explicit aceasta în cartea Geneza, dar cred că alte texte din Scriptură ne pot ajuta să intuim ceea ce a văzut el. De pildă, în Psalmul 16:11 citim: „Fața Ta este belșug de bucurie". Și În Psalmul 21:6: „L-ai umplut de bucurie înaintea feţei Tale". Iar în Psalmul 42 și 43, la final, citim: „El este mântuirea feței mele și Dumnezeul meu".

Adică aș înțelege că, privind la Abel, Cain a văzut multă bucurie, o viață transformată cumva, iar aceasta la umplut de mânie. Nu era vorba nicidecum de mânie pentru că Abel ar fi fost mai bogat decât Cain sau pentru că Abel l-ar fi jignit pe Cain sau l-ar fi umilit cumva, ci aș înțelege că era doar de invidia lui Cain pentru binecuvântările spirituale de care se bucura Abel, care, cumva, îl făceau să aibă o viață mai fericită. Scriptura este foarte sobră și poate surprinzător de concisă în ceea ce ne spune despre jertfele aduse de Cain și de Abel și despre gândurile și sentimentele lor. Hai să recunoaștem că am fi dorit să ne spună mai mult. Dar Domnul nu găsește că este potrivit să ne facă un tratat de psihologie. Nu a găsit potrivit să ne spună mai multe nici despre gândurile și sentimentele criminalului, nici despre cele ale victimei. Nu se poate compara, de pildă cu ceea ce numeroasele pagini din „Crimă și pedeapsă" care ne descriu gândurile și sentimentele criminalului înainte de a comite crima și după aceea. Și Domnul nu face așa ceva pentru că știe că foarte bine că nu există doi oameni la fel și că nici gândurile, nici sentimentele nu pot fi exact la fel și că nu avem nici o unitate de măsură pentru sentimente.

Dar Scriptura ne spune clar că Dumnezeu observă cele mai tainice mișcări ale inimii omului și, de asemenea, că El îl avertizează pe om. „Şi Domnul a spus lui Cain: «De ce te-ai mâniat? Şi de ce ţi s-a posomorât faţa? Dacă faci bine, nu vei fi bine primit? Şi, dacă nu faci bine, păcatul stă culcat la uşă şi dorinţa lui va fi îndreptată spre tine, dar tu stăpâneşte peste el". Se cuvine să ne judecăm gândurile și sentimentele în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, ceea ce Cain nu a făcut atunci. În acel moment, Cain avea alternativa de a face bine. Și cum anume să facă bine decât urmând ceea ce i-a descoperit Dumnezeu prin revelație? Nu putea el oare să facă așa cum făcuse Abel? Poate va zice cineva că el nu avea posibilitatea de a aduce jertfă din oi pentru că el nu avea oi. Dar i-a cerut el oare lui Abel să-i dea din oile lui? Nu, ci Cain nu a vrut să urmeze exemplul lui Abel și, în s-a lăsat dominat de păcat și a ajuns la crimă.

Și care a fost motivația crimei decât invidia pentru binecuvântările spirituale de care se bucura Abel? Oare nu este aceasta motivația atâtor crime de-a lungul istoriei? Nu au fost mulți care au făcut mari eforturi pentru a aduce ceva pentru Dumnezeu, iar când credincioșii au spus, potrivit cu cuvântul Domnului transmis prin apostolul Pavel, că: „Fără lege, s-a arătat o dreptate a lui Dumnezeu, mărturisită de lege şi de profeţi; o dreptate a lui Dumnezeu prin credinţa în Isus Hristos, pentru toţi şi peste toţi cei care cred" (Romani 3:21-22), atunci ei se umplu de mânie împotriva lor?

Ce anume să-I poți prezenta Dumnezeului cel atotputernic, creator al cerurilor și al pământului pentru a fi plăcut înaintea Lui? Nimic altceva decât pe Domnul Isus, „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii", Acela în care El a mărturisit că Își găsește toată plăcerea. Și altfel, orice altceva i-am aduce nu se cuvine să spune altfel decât David când a adus darurile pregătite pentru construirea Templului: „Dar cine sunt eu şi ce este poporul meu, ca să putem dărui de bunăvoie în felul acesta? Pentru că totul este de la Tine şi din mâna Ta primim ce Îţi aducem" (1 Cronici 29:14).

clickbible.org